ข้อความพิเศษจาก
กงสุลใหญ่สหรัฐอเมริกา เชียงใหม่ 8 ท่าน

ในวาระเฉลิมฉลองครบรอบ 60 ปี
การก่อตั้งสถานกงสุลใหญ่สหรัฐอเมริกา ประจำจังหวัดเชียงใหม่
และเฉลิมฉลองความสัมพันธ์อันแน่นแฟ้น
ระหว่างสหรัฐอเมริกาและภาคเหนือของไทย

60th
ANNIVERSARY OF
THE U.S. CONSULATE GENERAL,CHIANG MAI

กงสุลใหญ่ เทอร์เรลล์ อาร์. โอทิส (พ.ศ. 2528-2530)

ตำแหน่งทางการทูตแรกสุดของผมคือที่เชียงใหม่ ในปี พ.ศ. 2514 ผมกลับมารับตำแหน่งที่เดิมนี่เป็นครั้งที่ 2 คือในปี พ.ศ. 2528 เพราะฉะนั้น จึงนับว่าผมได้สิทธิพิเศษต่างจากคนอื่นตรงที่ได้เป็นเจ้าหน้าที่การต่างประเทศคนเดียวที่ได้ทำในตำแหน่งรองกงสุล, กงสุล, และ กงสุลใหญ่คนแรกที่เชียงใหม่ นอกจากนี้สมัยที่ผมทำงานในตำแหน่งเจ้าหน้าที่ประจำโต๊ะประเทศไทยในปลายทศวรรษที่ ค.ศ. 1970 ผมได้มาเยือนประเทศไทยเพื่อช่วยเหลือเขมร และต่อต้านโครงการผู้ลี้ภัยเถื่อน ประสบการณ์แรกสุดของผมในประเทศไทย คือในฐานะอาสาสมัครสันติภาพ ทำงานเกี่ยวกับการปราบปรามโรคมาลาเรียที่จังหวัดเลย ผมเดินทางโดยรถโดยสารประจำทางมาเชียงใหม่ในปี พ.ศ. 2512 ซึ่งสมัยนั้นตัวเมืองเชียงใหม่มีขนาดประมาณหนึ่งในสี่ของขนาดตัวเมืองในปัจจุบัน และสมัยนั้นก็ไม่มีตึกสูงระฟ้าและมลภาวะก็น้อยกว่านี้มาก ประเทศไทยคือบ้านหลังที่ 2 ของผม และความทรงจำเก่า ๆ ที่มีค่ามากมายก็หวนคืนมาบ่อย ๆ โดยเฉพาะขณะที่ผมกำลังมีความสุขกับการได้รับประทานอาหารไทยที่อร่อย แม้แต่ข้าวซอย ก็ยังมีให้หารับประทานได้ในร้านอาหารหลายร้านในกรุงวอชิงตัน ดี.ซี.

ความทรงจำที่แจ่มชัดมากเกี่ยวกับเชียงใหม่ คือความทรงจำที่เกี่ยวกับการปฏิบัติการต่อต้านการเป็นปฏิปักษ์และการปฏิบัติการต่อต้านยาเสพติด การพัฒนาชนบท และโครงการปลูกพืชทดแทน (เราพยายามปลูกมันฝรั่งเพื่อป้อนให้บริษัทแมคโดนัลส์ เพื่อทดแทนการปลูกฝิ่น การริเริ่มกิจกรรมทางด้านวัฒนธรรม และเศรษฐกิจ การออกวีซ่าครั้งแรกโดยสถานกงสุล การประสานงานกิจกรรมต่าง ๆ ของหน่วยงานของสหรัฐฯ หลายหน่วยงาน รวมทั้งการคุกคามจากพวกขุนส่ายาเสพติด ที่เป็นประสบการณ์ที่สุดยอดจริง ๆ คือการร่วมบินผาดโผนในเครื่อง โอวี-10 บรองโก (OV-10 Bronco) กับพวกกองทัพอากาศไทย และยังมีกลุ่มเพื่อนจากการรวมตัวกันเป็นสมาคมผู้รักรถจักรยานยนต์โบราณของ บี เอ็ม ดับบลิว งานเลี้ยงรับรองนับสิบกว่าครั้งที่ศาลาที่มีเมนูหลักเป็นหมูย่างทั้งตัว ความทรงจำเกี่ยวกับลูกสาวผมที่วิ่งเล่นสาดน้ำกันในวันสงกรานต์ และการที่เด็ก ๆ ได้สัมผัสจับต้องลูบคลำช้างตัวเป็น ๆ ที่หน้าบ้านพักของเรา การลอยกระทงในแม่น้ำปิง หมอกควันจากการเผาฟางข้าวในทุ่งนา และความเพลิดเพลินที่ได้จากการชื่นชมทิวทัศน์อันสวยงามของภาคเหนือ อาหารอร่อย และความใจกว้างของผู้คนในการต้อนรับแขกผู้มาเยือน ที่สำคัญโดยเฉพาะ คือ ผมได้ทำงานกับอดีตผู้ว่าราชการจังหวัด ไชยยา พูนศิริวงศ์ ซึ่งเป็นข้าราชการที่ทำงานอย่างอุทิศตน และเป็นเพื่อนที่ดี ระหว่างที่เราขยายกิจกรรมของสถานกงสุลให้กว้างขึ้นพร้อม ๆ กับขยายขอบเขตความร่วมมือระดับทวิภาคีในทางตอนเหนือของประเทศไทย

ลูกสาวผมคนหนึ่งชื่อ เจด เกิดที่โรงพยาบาลแมคคอร์มิคในปี 2516 และภายในปี 2528 ภรรยาผม ซาร่าห์ ซึ่งปัจจุบันเสียชีวิตไปแล้ว ก็ได้มีตำแหน่งทางการทูตเป็นครั้งแรกที่กรุงเทพฯ ระหว่างที่เจด และ ลารา ลูกสาวคนรองและผมกลับมาที่เชียงใหม่ เนื่องด้วยผมมารับตำแหน่งเป็นครั้งที่ 2 ซาร่าห์มาเยี่ยมเราทุก ๆ ปลายสัปดาห์ สลับบทบาทหน้าที่ทางกงสุลที่สถานทูตขนาดใหญ่ที่กรุงเทพ มาเป็นแม่ผู้ห่วงใยครอบครัว พร้อม ๆ กับการรับหน้าที่ออกงานสังคมในฐานะภริยาของกงสุลใหญ่ด้วย เชียงใหม่เป็นความทรงจำล้ำค่าและซับซ้อนสำหรับทั้งครอบครัวของเรา และจะยังคงเป็นความทรงจำที่ตราตรึงอยู่ในมุมพิเศษในหัวใจของเรา ทั้งในแง่ของงานอาชีพและชีวิตส่วนตัว การที่ผมได้มาทำงานที่เชียงใหม่ ถือเป็นตำแหน่งงานที่มีค่า น่าตื่นเต้นมากที่สุดงานหนึ่งในชีวิตการทำงานเป็นเจ้าหน้าที่การต่างประเทศของผม ผมหวังว่าวันหนึ่งผมจะสามารถถ่ายทอดความทรงจำล้ำค่าเหล่านี้ลงในหนังสือสักเล่มหนึ่ง

--เทอร์รี่ โอทิส

"ความทรงจำอันแจ่มชัดเกี่ยวกับเชียงใหม่ยังคงตราตรึงอยู่ ไม่ว่าเวลาจะผ่านไปกี่ปี... สักวันหนึ่งผมหวังว่าจะถ่ายทอดความทรงจำที่มีค่าเหล่านี้ลงในหนังสือสักเล่มหนึ่ง..."

กงสุลเทอร์รี่ โอทิส, ท่านเอกอัครราชทูต บิล บราวน์ และผู้ว่าราชการจังหวัด ไชยยา พูนศิริวงศ์
ในพิธีเปิดที่ทำการออกวีซ่า ที่สถานกงสุลใหญ่เชียงใหม่ 30 ตุลาคม พ.ศ. 2528

กงสุลเทอร์รี่ โอทิส ร่วมบินไปกับเครื่อง โอ วี – 10 พร้อมกับทหารอากาศไทย
(ภาพจากกองทัพอากาศไทย RTAF)

THE SIGN READ "CHIANG MAI PEOPLE WELCOME RONALD MCDONALD"

WELCOME..
MR. TERRELL OTTS, AMERICAN CONSUL IN CHIANG MAI WELCOMES MR. RONALD MCDONALD, PRESIDENT OF THE FAMOUS U.S. MCDONALD COMPANY WHO RECENTLY COMES TO CHIANG MAI FOR A CHARITY PROGRAM AT THE INTERNATIONAL SCHOOL.

RAMING
JUN 15, 86
P.P. 4

บทความครั้งโรนัลด์ แมคโดนัลด์มาเยือนเชียงใหม่

กงสุลใหญ่ ชาร์ลส์ เอส. เอิลเกริน (พ.ศ. 2530 – 2532)

ผมเดินทางมาถึงเชียงใหม่ในปลายฤดูร้อน (ของอเมริกา) ของปี พ.ศ. 2530 พร้อมกับภรรยา แมรี่แอนน์และลูกเล็ก ๆ 2 คน ก่อนหน้านั้นเพียงไม่นานสถานกงสุลเพิ่งได้รับการยกระดับขึ้นเป็นสถานกงสุลใหญ่ ภายใต้การนำของอดีตกงสุลใหญ่ เทอร์รี่ โอทิส

เวลา 2 ปี ของเราที่เชียงใหม่ น่าจะเป็นช่วงเวลาที่น่าสนใจและชื่นชอบมากที่สุดในชีวิตการทำงานของ การเป็นเจ้าหน้าที่การต่างประเทศของเรา เด็ก ๆเติบโตเจริญงอกงามที่โรงเรียนนานาชาติ เชียงใหม่ แมรี่แอนน์ มีส่วนร่วมในกิจกรรมของชุมชนหลายอย่าง เช่น ทำงานกับโรงเรียนคนหูหนวก เชียงใหม่ และศูนย์ชีวิตใหม่หรือนิวไลฟ์เซนเตอร์ (ซึ่งก่อตั้งโดย พอล ลูอิส เพื่อให้ความช่วยเหลือเด็กผู้หญิงที่ทนทุกข์ทรมานจากโรคเอดส์)

ความทรงจำที่แจ่มชัดมากที่สุดของผม เป็นความทรงจำเกี่ยวกับผู้คนที่น่าพิศวงและอบอุ่นน่ายินดีอย่างยิ่งที่เราได้พบและรู้จักในเชียงใหม่และในที่อื่น ๆ ในเขตความดูแลของสถานกงสุลในภาคเหนือ ทั้งคนไทย และพวกพลเมืองอเมริกันพลัดถิ่น เรามีพนักงานคนไทยที่ยอดเยี่ยมมากตั้งแต่ระดับงานบริการระดับล่างอย่าง จันทร์พลอย พวงเกียรติ จนถึงพนักงานไทยระดับอาวุโส เช่น ฉัตถม์ ณ เชียงใหม่

ชุมชนนักการทูตของสถานกงสุลต่างๆในจังหวัดเชียงใหม่ มีขนาดเล็ก ก็มีเราและกงสุลอินเดีย กับ กงสุลญี่ปุ่นเท่านั้น กงสุลจีนยังไม่มีตอนนั้น มีบริการสายการบินจากเชียงใหม่ไปกรุงเทพฯ และเมืองอื่น ๆ ในประเทศ แต่ไม่มีบริการบินตรงจากเชียงใหม่ไปประเทศอื่นในแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

ในบรรดาคนไทยทั้งหลาย ผมมีความทรงจำอันอบอุ่นเกี่ยวกับผู้ว่าราชการจังหวัด ไพรัช เตชะรินทร์ และครอบครัวของท่าน ผมเสียใจอย่างสุดซึ้งที่ได้ข่าวการเสียชีวิตของท่านและภรรยาในปี พ.ศ. 2534 เหตุจากเครื่องบินเลาดาตก อุบัติเหตุครั้งนั้นไม่เพียงแต่จะเอาชีวิตของบุคคลทั้งสองและผู้นำของเชียงใหม่อีกหลายคนไปเท่านั้น แต่ยังเป็นความกะทันหันที่ก่อให้เกิดความตระหนกตกใจและกิจกรรมหลายอย่างที่เกี่ยวกับนโยบายและการพัฒนาของจังหวัดก็ซวนเซไปด้วย

นักวิชาการและชุมชนมิชชันนารีในเชียงใหม่คือกลุ่มคนที่ช่วยเหลือองค์กรของเรามาก และเป็นเพื่อนที่ดีของเรา เช่น เจ้าหน้าที่ที่มมหาวิทยาลัยพายัพก็ช่วยเราจัดงานฉลองสมาคมไทย-อเมริกันไนท์ และเป็นเวทีจัดแสดงทางวัฒนธรรมของศิลปินจากสหรัฐฯ ที่สำนักข่าวสารอเมริกัน (ยูซิส) เป็นผู้จัดนำมา ศิลปินกลุ่มแรกคือ นักดนตรีวงอเมริกันดานซ์แบนด์ ซึ่งประสบความสำเร็จอย่างยอดเยี่ยม กลุ่มที่ 2 เป็นนักเต้นระบำรองเท้าไม้ซึ่งก็ไม่ประสบความสำเร็จนัก …

(ต่อหน้าถัดไป)

60th ANNIVERSARY OF THE U.S. CONSULATE GENERAL, CHIANG MAI

"ระยะ เวลา 2 ปี ของเราที่เชียงใหม่ เป็นช่วงเวลาที่ น่าสนใจ และ ชื่นชอบมากที่สุด ในชีวิตการทำงาน การเป็นเจ้าหน้าที่ การต่างประเทศ ของเรา"

(อ่านต่อ)... นักวิชาการและกลุ่มมิชชันนารี เช่น ครอบครัวยูแบ็งค์ เป็นผู้ปูทางให้เราได้เข้าถึงชาวไทยภูเขา และให้ความรู้แก่เราเกี่ยวกับชนเผ่าและชุมชนเหล่านั้น เราเรียนรู้ประวัติศาสตร์ไทย และวัฒนธรรมไทยจากนักวิชาการชาวอเมริกันที่พำนักอาศัยและทำงานอยู่ในเมืองไทยในช่วงเวลานั้น ที่เราประทับใจชื่นชอบมากคือ มิตรภาพของนักประวัติศาสตร์จากมหาวิทยาลัยคอร์แนลล์ เดวิด ไวแอท และนักประวัติศาสตร์ด้านเครื่องปั้นดินเผา เครื่องกระเบื้องของภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ร้อกแซนน่า บราวน์

ผู้ให้ความอนุเคราะห์เราอีกหลายท่านที่ช่วยเหลือในความพยายามของเราที่จะทำให้อาณาบริเวณของกงสุลสวยงาม **คุณหญิง กุภาดา Kupada Kuini (???)** ช่วยแมรี่แอนน์สร้างแปลงดอกกุหลาบขนาดใหญ่ตามแนวข้างของบ้านพักกงสุลใหญ่ แจ๊ค อิงเวอร์สัน ผู้เชี่ยวชาญทางต้นปาล์มพันธุ์แคลิฟอร์เนียบริจาคและปลูกต้นปาล์มขนาดใหญ่ ตามแนวด้านขวามือเลียบทางเดินที่ลาดไปสู่ทางเข้าที่ทำงานของกงสุล ต้นปาล์มเหล่านี้ได้มาแทนที่ต้นลำไยหลายต้น – เราเสียดายที่ต้องโค่นทิ้งเพราะมันกำลังจะตาย อาจจะเป็นเพราะโดนน้ำท่วม (อาณาบริเวณสถานกงสุลถูกน้ำท่วมหลายครั้ง และดูเหมือนจะไม่สามารถหาวิธีแก้ปัญหาให้เป็นที่น่าพอใจได้เท่าวิธีนี้ แต่เรายังโชคดีกว่าอีกหลาย ๆ องค์กร ผมส่งกระสอบทรายเพื่อทำเป็นเขื่อนกั้นน้ำในหลายโอกาสให้กับบ้านพักของกงสุลอินเดียด้วย) ผมทราบมาว่าต้นปาล์มที่ปลูกไว้ได้เจริญงอกงามถึงทุกวันนี้ ส่วนชะตากรรมของบ่อปลาที่ผู้ช่วยของผมสร้างไว้นั้น เด่นน้อยกว่า

ต้นลำไยเหล่านั้นเคยเป็นแหล่งเงินทุนให้กับกองทุนลำไยของสถานกงสุล แม้จะพร่องลงเรื่อย ๆ กองทุนนี้ถือเป็นกระปุกเงินสดเล็ก ๆ ที่ไม่ได้มีการบันทึกไว้ เพื่อเก็บไว้ช่วยเหลือ คนอเมริกันที่ขาดแคลน ผู้ได้รับสงเคราะห์จากกองทุนนี้คนหนึ่งคือนักศึกษาจากมหาวิทยาลัยเบอร์คเล่ย์ ที่ต้องการนำเงินไปซื้อตั๋วรถโดยสารไปกรุงเทพฯ ผ่านไปหลายเดือนและคำสัญญาของเขาที่จะส่งเงินมาใช้คืนก็เงียบไป ต่อมาวันหนึ่งก็มีจดหมายส่งมาพร้อมกับการจ่ายคืนหนี้สิน ถือเป็นการฟื้นความเชื่อมั่นศรัทธาในธรรมชาติของความเป็นมนุษย์กลับคืนมา เหตุก็คือรถประจำทางที่เขาโดยสารเกิดอุบัติเหตุและตัวเขาต้องเข้าโรงพยาบาล

อีกกรณีหนึ่ง ผมได้รับโทรศัพท์จากโรงพยาบาลแมคคอร์มิค ว่ามีคนไข้นักท่องเที่ยวสาวชาวอเมริกันซึ่งติดยา เริ่มจะดื้อและรักษายาก เธอชอบถอดเสื้อฝ้าทิ้ง ทางเราจึงจัดการให้เธอบินกลับบ้านที่อเมริกาโดยให้มีญาติมารอรับที่สนามบิน วันต่อมาเราได้รับโทรศัพท์โวยวายกลับมาจากญาติของเธอ : หญิงสาวคนนั้นไม่ได้อยู่ในเครื่องบิน พอตรวจสอบดูเราก็ได้รู้ว่า เธอถอดเสื้อผ้าทิ้งอีก ระหว่างที่เครื่องบินบินไปฮาวาย เธอจึงถูกจับขังไว้เมื่อเครื่องบินลงจอดที่นั่น

-- ชาร์ลส์ เอส. เอิลเกริน

กงสุลใหญ่และมิสซิส เอิลเกริน ให้การต้อนรับสมเด็จเจ้าฟ้าชายชาร์ลส์และเจ้าหญิงไดแอนนา (ซึ่งปัจจุบันสิ้นพระชนม์ไปแล้ว) ช่วงที่ทั้งสองพระองค์เสด็จเยี่ยมเชียงใหม่

พนักงานอเมริกันและไทย ประจำสถานกงสุลใหญ่ ปี พ.ศ. 2530

ระยะแรก ๆ ของโครงการปลูกต้นปาล์ม
ตามแนวถนนที่ลาดสู่อาคารที่ทำการของกงสุลฯ

“ความทรงจำเกี่ยวกับเชียงใหม่ช่วงที่ผมมาปฏิบัติหน้าที่อยู่นั้น เป็นความทรงจำที่ล้ำค่า เชียงใหม่ เมืองหลวงเก่า สวยงามน่ารัก ตัวอาคารและอาณาบริเวณของสถานกงสุล พร้อมด้วยร่องรอยแห่งประวัติศาสตร์ก็สง่างาม.... ”

กงสุลใหญ่ สก๊อตต์ ดักกลาส เบลลาร์ด (พ.ศ. 2538 - พ.ศ. 2541)

ผมขอแสดงความยินดีกับคณะทำงาน พนักงานของสถานกงสุลใหญ่ทุกท่านในวาระโอกาสครบรอบ 60 ปี ของสถานกงสุลใหญ่ ความทรงจำเกี่ยวกับเชียงใหม่ช่วงที่ผมมาปฏิบัติหน้าที่อยู่นั้น เป็นความทรงจำที่ล้ำค่า เชียงใหม่เมืองหลวงเก่าสวยงามน่ารัก ตัวอาคารและอาณาบริเวณของสถานกงสุลที่มีร่องรอยแห่งประวัติศาสตร์ก็สง่างาม พื้นที่เขตรับผิดชอบของสถานกงสุลที่เต็มไปด้วยความน่าตื่นเต้นมีชีวิตชีวา และความหลากหลายผสมผสานกันของประเด็นต่าง ๆ ที่สำคัญ ๆ กลุ่มคนอเมริกันที่พำนักอยู่ในเขตพื้นที่ก็น่าประทับใจ และที่อาจจะสำคัญมากที่สุด ก็คือ บุคลากร ของสถานกงสุลใหญ่ ที่มีความสามารถโดดเด่น ที่มีส่วนช่วยอย่างมีนัยสำคัญ ให้นโยบายสหรัฐ ฯ สัมฤทธิ์ผลตามจุดมุ่งหมาย และช่วยพัฒนาความสัมพันธ์ไทย – สหรัฐ ฯ ในภาคเหนือของประเทศไทยให้แน่นแฟ้นและขยายวงกว้างได้มากขึ้น ขอบคุณและขออวยพรให้ท่านประสบสิ่งที่ดีที่สุด

-- สก๊อตต์ ดักกลาส เบลลาร์ด

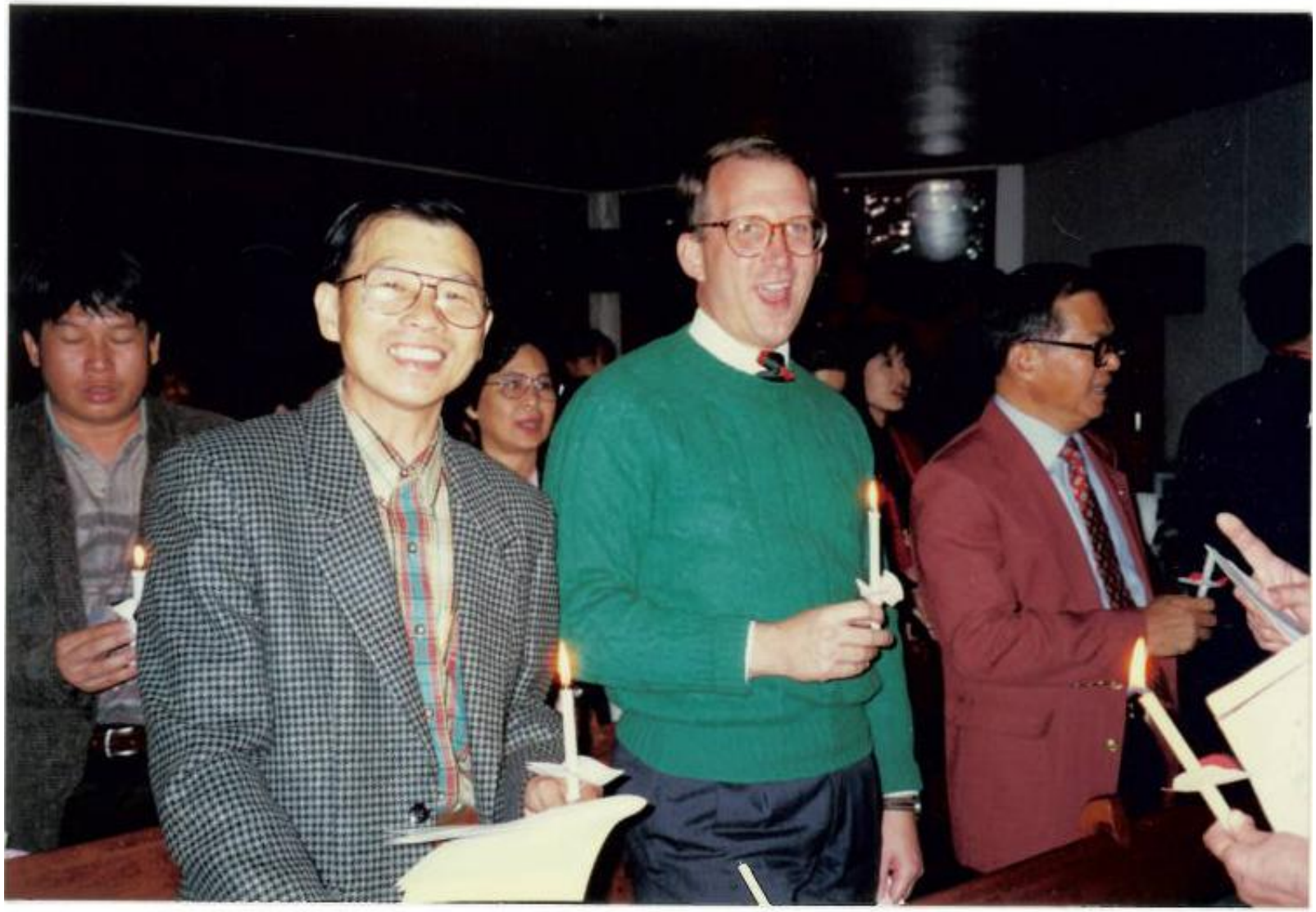

ในค่ำคืนของวันก่อนวันคริสต์มาส ปี ค.ศ. 1996 (พ.ศ. 2539) ที่โบสถ์เชียงใหม่เฟิร์สเชอร์ช ภาพถ่ายกงสุลใหญ่เบลลาร์ด ร่วมกับ ดร.ประดิษฐ์ เถกิงรังสฤษดิ์ รองอธิการบดีมหาวิทยาลัยพายัพในขณะนั้น (อธิการบดีคนปัจจุบัน) และดร.อำนวย ทะพิงค์แก อธิการบดีในขณะนั้น (เบลลาร์ด ร่วมร้องเพลงกับกลุ่มนักร้องประสานเสียงของโบสถ์เชียงใหม่ โดยมี ดร.ประดิษฐ์ และ ด.ร. อำนวยร่วมในงานฟังธรรมและร้องเพลงหมู่ภาคภาษาไทยด้วย ซึ่งเป็นการชุมนุมใหญ่ ภายใต้ความอุปถัมภ์ของโบสถ์คริสตจักรแห่งประเทศไทย)

กงสุลใหญ่เบลลาร์ดเป็นประธานในพิธีปิดสถานทำการสำนักข่าวสารอเมริกันเชียงใหม่ในปี พ.ศ. 2539 และการถ่ายโอนพื้นที่ต่อให้กับสมาคมศิษย์เก่ามหาวิทยาลัยในสหรัฐฯ และสถาบันสอนภาษา เอ ยู เอ ภาพถ่ายของเบลลาร์ด พร้อมกับสตีฟ ธีโบล์ ผู้อำนวยการสำนักข่าวสารอเมริกัน (ยูซิส) เชียงใหม่ และเจ้าหน้าที่อาวุโสไทย อาจารย์สุภัตรา ซึ่งต่อมาดำรงตำแหน่งผู้ช่วยฝ่ายสื่อมวลชนและวัฒนธรรมคนแรกของสถานกงสุลฯ

กงสุลใหญ่ จูดิช เอ. สตร๊อตซ์ (พ.ศ.2535-2538)

ดิฉันโชคดีมากที่ได้มารับตำแหน่งที่เชียงใหม่ ซึ่งเป็นสถานที่ที่โปรดปรานของดิฉัน ที่เด่นชัดมากก็คือ มิตรภาพและความช่วยเหลือของทั้งชุมชนในเขตพื้นที่ในความดูแลของสถานกงสุล ไม่ว่าจะเป็นข้าราชการหรือประชาชนทั่วไป ดิฉันยังคงระลึกถึงการต้อนรับและการสนับสนุนด้วยความซาบซึ้งเสมอมา

ช่วงเวลาที่ดิฉันดำรงตำแหน่งกงสุลใหญ่อยู่นั้น บริเวณสามเหลี่ยมทองคำ เป็นแหล่งที่มาของเฮโรอีนในตลาดในสหรัฐฯ แม้ว่าสถานการณ์กำลังเริ่มจะมีการเปลี่ยนแปลงในช่วงปลายใกล้การสิ้นสุดการทำงานของดิฉันก็ตาม งานต่อต้านยาเสพติดเป็นกิจกรรมที่ใช้ทรัพยากรของสถานกงสุลเป็นเปอร์เซ็นต์ที่สูงที่สุด รวมทั้งกิจกรรมที่เกี่ยวกับการปลูกพืชไร่ทดแทน และที่เกี่ยวข้องกับความพยายามที่จะให้กฎหมายมีผลบังคับใช้ได้จริง เช่น โครงการปฏิบัติการไทเกอร์ แทรป ซึ่งนำไปสู่การจับกุมพวกนักค้ายาเสพติดรายใหญ่ๆของสมัยนั้น

การติดตามอย่างใกล้ชิดในเรื่องความเคลื่อนไหวในพม่าและค่ายที่พักของคนพลัดถิ่น ก็เป็นกิจกรรมของกงสุลด้วย ดิฉันรู้สึกสลดใจที่การปราบปรามในพม่าได้ทำให้เกิดภาระแก่คนไทยที่เป็นเพื่อนบ้านของพม่า และที่ได้เห็นสภาพการดำรงชีวิตที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิงตามแนวชายแดนของทั้งสองฝั่ง

เรื่องที่ทำให้เกิดความสบายใจและมีความสุขมากกว่า ก็คือการที่ทางกงสุลได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมกับชุมชนหลายกิจกรรมรวมทั้งการแข่งเรือยาวด้วย พวกเราได้เปรียบตรงที่มีครูฝึกเป็นโค้ชจากกองกำลังพิเศษภาค 5 ซึ่งพวกเราก็สำนึกในบุญคุณท่านอย่างสุดซึ้ง ลูกสาวของดิฉันและตัวดิฉันเองก็มีความสุขสนุกสนานเพลิดเพลินกับงานเฉลิมฉลองของคนไทยหลายๆงาน ซึ่งพนักงานคนไทยที่สถานกงสุลได้จัดขึ้น เพื่อชุมชนชาวกงสุลทั้งหมด และเราก็แสวงหาโอกาสที่จะเข้าร่วมในงานฉลองเหล่านี้ ที่เกิดขึ้นที่นี่(อเมริกา) จนถึงทุกวันนี้

ดิฉันได้เรียนรู้มากมายเกี่ยวกับเชียงใหม่ รวมทั้งการมองโลกในแนวใหม่ ดิฉันขอขอบคุณกงสุลและพนักงานไทยสำหรับประสบการณ์เหล่านี้ ที่ยังคงทำให้เราหวลระลึกถึงความทรงจำที่เปี่ยมด้วยความสุข และยังคงเป็นแรงบันดาลใจให้เราอยู่ต่อไป

--จูดิช สตร๊อตซ์

60th ANNIVERSARY OF THE U.S. CONSULATE GENERAL, CHIANG MAI

"งานในหน้าที่ที่เชียงใหม่เป็นงานที่ดีที่สุดของดิฉัน"

ชาวกงสุลต้องการที่จะเข้าร่วมแข่งขันเพื่อมีส่วนร่วมในกิจกรรมของชุมชน กรมรบพิเศษจากแม่ริมตกลงจะให้ความช่วยเหลือเราโดยให้ขอยืมเรือและส่งคนมาช่วยฝึก พวกเราฝึกซ้อมกันหนักมากเป็นเวลาถึง 1 เดือนเต็มก่อนจะถึงเวลาของการแข่งขัน ในวันแข่งขันจริงชาวกงสุลทั้งหลายเป็นกองเชียร์ให้กำลังใจเราโดยตลอด และเราไม่ชนะการแข่งขัน แต่เราทำได้ดีกว่าที่คาดหวังไว้มาก ขอบคุณครูผู้ฝึกและน้ำใจนักกีฬาของชาวกงสุล

ดิฉันคิดว่าภาพนี้เป็น..งานพิธีอะไรอย่างหนึ่งเพื่อระลึกถึงคุณวงศ์พันธ์ ณ ลำพูน ผู้ซึ่งดิฉันเคยทำงานด้วยตอนอยู่กรุงเทพฯในช่วงทศวรรษ 1980 และเขาเป็นผู้นำทางที่ยอดเยี่ยมมากให้กับเราทุกคนในช่วงเวลาหลายปี

"แต่ความจริงก็คือ เชียงใหม่ก็ยังคงเป็นเชียงใหม่ ไม่ว่ามันจะเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางใด มากน้อยแค่ไหน มันมีลักษณะเฉพาะตัวต่างจากที่อื่นๆ มันพิเศษ และ ต้องถือว่ามันเป็นเมืองที่ทรงคุณค่าในตัวของมันเอง..."

กงสุลใหญ่ เอริค เอส รูบิน (พ.ศ.2544-2547)

60th ANNIVERSARY OF THE U.S. CONSULATE GENERAL, CHIANG MAI

เวลาของเราที่เชียงใหม่ถือเป็นช่วงเวลาที่โดดเด่นในแง่ของความเป็นที่สุด ในบรรดางานในหน้าที่การต่างประเทศของเราในระยะเวลา 25 ปี แจ่มจรัส คมชัด มีความหมายและสมบูรณ์ดุจโภคทรัพย์ สิ่งที่นิโคลและผมจำได้แม่นยำมากที่สุด ก็คือผู้คน : ผู้คนที่น่ารักน่าพิศวงมากมาย พนักงานที่กงสุล เพื่อนๆของเราและเพื่อนร่วมงานที่กงสุล เพื่อนๆของเราที่อยู่ในเชียงใหม่ เพื่อนของเรา(อเมริกัน) ที่สมัครใจมาใช้ชีวิตอยู่ที่เชียงใหม่

เด็กๆลูกสาวของเราเติบโตที่เชียงใหม่ ตอนที่ราเชลจากมา เธออ่าน เขียนและพูดภาษาไทยระดับประถมศึกษาปีที่ 1 ได้ดี หลังจากเข้าเรียนในโรงเรียนอนุบาลสวนน้อยในฐานะเป็นเด็กต่างชาติเพียงคนเดียวในชั้นของเธอ เป็นเวลาถึง 2 ปี วันที่เราลาจากเชียงใหม่ในปี พ.ศ.2547 เป็นวันหนึ่งที่เรารู้สึกว่าเป็นวันของการพรากจากมาด้วยความสลดเศร้าเสียใจที่สุดวันหนึ่งเท่าที่เคยเกิดขึ้นกับเรา

ผมคงจะไม่มีวันลืมสิ่งที่อดีตกงสุลใหญ่คนหนึ่งที่เคยมาทำงานก่อนผม ผู้ซึ่งบอกผมก่อนที่ผมจะเดินทางออกจากวอชิงตันมาที่เชียงใหม่ "ทุกคนจะบอกคุณว่า คุณน่าจะได้เห็นเชียงใหม่เมื่อ 10 หรือ 20 ปี ก่อนโน้น ก่อนที่มันจะถูกทำให้เสียไป คุณจะได้สามารถบอกสิ่งเดียวกันนี้ให้กับคนอื่นๆที่จะตามหลังคุณมา" แต่ความจริงก็คือ เชียงใหม่ก็ยังคงเป็นเชียงใหม่ ไม่ว่ามันจะเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางใด มากน้อยแค่ไหน มันมีลักษณะเฉพาะตัวต่างจากที่อื่นๆ มันพิเศษ และต้องถือว่ามันเป็นเมืองที่ทรงคุณค่าในตัวของมันเอง

-- เอริค รูบิน

นิโคล (ภรรยาของผม) และผมได้รับเกียรติอย่างสูงที่เป็นผู้ได้เข้าเฝ้าให้การต้อนรับสมเด็จเจ้าฟ้าหญิงสิรินธรและพาพระองค์ท่านชมบริเวณของสถานกงสุล พระองค์ท่านร่วมรับประทานอาหารกับเราที่นี่ในฐานะที่เราเป็นประธานของกองทุนโลก(โกลบอล ฟันด์)เพื่อต่อสู้กับโรคเอดส์ วัณโรค และมาลาเรีย ในเดือนตุลาคม ปี พ.ศ.2546

ระหว่างที่มีการฝึกซ้อมทางทหารคอร์บร้าโกลด์ ในปีพ.ศ.2546 เราเดินทางไปลำปางเพื่อฝึกปฏิบัติการให้ความช่วยเหลือในกรณีฉุกเฉินในบริเวณที่เป็นป่า เมื่อเครื่องเฮลิคอปเตอร์ของกองทัพไทยมาถึงที่เขตลงจอด เราก็พบเกวียน พร้อมวัวเทียมเกวียน คอยอยู่ก่อนแล้ว เพื่อพาเราไปยังสนามฝึก คนที่เคยอยู่เมืองไทยมาก่อนจะเข้าใจดีว่าเพราะเหตุใด : ก็มันทำให้เรามีภาพถ่ายสุดเท่ห์อย่างที่เห็นนี่ไงครับ

กงสุลใหญ่ เบียทริซ เอ.แคมป์ (พ.ศ.2547-2550)

ความทรงจำของเหตุการณ์ในช่วงเวลา3ปี ที่สถานกงสุล เป็นสิ่งที่ดิฉันถือเป็นสมบัติล้ำค่ายิ่ง ไม่ว่าจะเป็นความยินดีจากการได้ทำงานร่วมกับผู้ร่วมงานที่ดี มีความสามารถ งานเลี้ยงหลายงานที่เกิดขึ้นที่สถานกงสุล หรือวิถีทางที่เราสามัคคีกลมเกลียวเป็นหนึ่งเดียวยามเกิดวิกฤต มีบางเหตุการณ์ที่เป็นพาดหัวข่าวช่วงเวลาที่ดิฉันอยู่ในตำแหน่ง ซึ่งได้แก่ภัยพิบัติสึนามิที่ภาคใต้ของประเทศไทย ที่เกิดหลังจากวันคริสต์มาส ปี พ.ศ. 2547 การเดินขบวนขนาดมหึมา ต่อต้านข้อตกลงการค้าเสรี (เอฟ ที เอ) ในเดือนมกราคม 2549 และการปฏิวัติรัฐประหารโดยคณะทหารในตอนปลายปี 19 กันยายน 2549 รุ่งเช้าของวันหลังจากการปฏิวัติ ดิฉันเดินออกประตูกงสุลไปพบรถถังหุ้มเกราะพร้อมทหารติดอาวุธ จอดอยู่ที่ถนนซึ่งคั่นระหว่างสถานกงสุลกับสำนักงานเทศบาล มีทหารหนุ่มๆ ผู้ซึ่งยินดีตั้งท่าให้ถ่ายรูป ดิฉันรีบเอารูปที่ถ่ายได้หลายรูปเข้าเครื่องคอมพิวเตอร์ และส่งไปกรุงเทพฯทันที เราจัดโครงการเข้าถึงชุมชนเพื่อเผยแพร่ข้อมูล อีกหลายโครงการ รวมทั้งการวาดภาพฝาผนังโดยนักเรียนจากโรงเรียนต่างๆ เนื่องในวันครบรอบปีที่ 35 ของวันคุ้มครองโลกในปี พ.ศ. 2548 และการจัดพิมพ์หนังสือคู่มือเกี่ยวกับประวัติความเป็นมาของความร่วมมือของสหรัฐฯในภาคเหนือของประเทศไทย พ.ศ. 2410-2550 หนังสือเล่มนี้มีชื่อว่า “เส้นด้ายอเมริกันในผืนผ้าล้านนา”

สามีของดิฉัน เดวิด ซัมเมอร์ส และดิฉันเองคงจะไม่มีวันลืม งานเทศกาลลอยกระทง ที่มีโคมลอยเป็นพันๆดวงอยู่บนท้องฟ้า และบ้างก็ตกลงมาที่สถานกงสุล หรือโอกาสที่เราจะได้สวมใส่เสื้อม่อฮ่อมสีกรมท่าช่วงสงกรานต์ และปีนขึ้นรถบรรทุกของกงสุลที่บรรทุกถังน้ำแข่น้ำแข็ง เพื่อเข้าร่วมสงครามสาดน้ำบนถนนรอบคูเมืองเชียงใหม่ นอกจากนี้ รถยนต์เปิดประทุนโบราณไทรอัมพ์ เฮอราลด์ รุ่น พ.ศ.2509 สีเขียวของเรา ก็ยังได้วิ่งทำระยะทางนับเป็นไมล์ไปได้มากโขเหมือนกัน ขนาดของรถที่ไม่ใหญ่กว่ารถตุ๊กตุ๊กเท่าใดนัก และเหมาะสมมากที่จะใช้เป็นยานพาหนะของซานตาในเทศกาลคริสต์มาส ส่วนเรื่องกิจกรรมด้านส่วนตัวของเรา เดวิดและดิฉัน มีความทรงจำเป็นพิเศษที่ได้มีส่วนร่วมกิจกรรมกับกลุ่มชมรมขี่จักรยานวันอาทิตย์ โดยไม่เคยรู้ล่วงหน้าว่าการขี่จักรยานแต่ละครั้งจะไปสิ้นสุดที่ไหน แต่ก็มั่นใจเสมอๆ ว่ามันต้องน่าสนใจ และแน่ใจได้เลยว่าจะอิ่มท้องก่อนกลับบ้าน

การที่ได้เคยพำนักอยู่ในกรุงเทพฯสมัยเด็กๆ เคยเป็นอาจารย์สอนที่มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ในช่วงต้นทศวรรษ 1970 ทำงานการต่างประเทศที่สถานทูตกรุงเทพช่วงทศวรรษ 1980 และกลับมาเป็นกงสุลใหญ่ที่เชียงใหม่ในปี ค.ศ.2004 (พ.ศ.2547) ดูๆ แล้วเหมือนความฝันที่กลายเป็นจริง และมันก็พิสูจน์แล้วว่าเป็นอย่างนั้นจริงๆ

-- เบียทริซ แคมป์

“สามีของดิฉัน เดวิด ซัมเมอร์ส และดิฉันเองคงจะไม่มีวันลืมงานเทศกาลลอยกระทงที่มีโคมลอยเป็นพันๆดวง”

Special Message
from
Consul James M. Montgomery (1971-1974)

"I am enclosing a short piece I wrote about the death of Chiengmai's last prince. I am hazy on the dates, but someone there should remember and also ensure I have remembered the name correctly…"

The Sword at the Airport

I remember the day when the final vestiges of Chiengmai as a kingdom separate from Thailand flickered out. It happened at the airport.

For all practical purposes Chiengmai had been part of the Kingdom of Thailand for several hundred years. From the late 18th century until 1933 it was a dominion under Thai suzerainty but ruled by its own royal house. In 1933 Chiengmai became a province of Thailand, but its royal house remained.

Indeed when we arrived in 1971, the house of Chiengmai was still with us, headed by an hereditary prince, the aged Chao Rajabut. And, in his public relations with the prince, the King of Thailand paid respect to the idea that Chiengmai still retained a bit of its historical identity… (Next Page)

… Those of us in Chiengmai's consular corps got to see this respect on display at the airport whenever the King of Thailand visited Chiengmai since we were expected to greet the King on these visits. (The corps was modest then, consisting of the Burmese Consul General and me. We were later joined by a British Consul.)

We were always there well ahead of His Majesty's arrival and so got a good view of the plane-side ceremony. By the time the stairs were in place, Chao Rachabut's wife had pushed him in his wheel chair to the foot of the stairs, where he was the first Chiengmai resident to greet the King. As part of his greeting the Prince would give the King a large sword enclosed in a chased silver scabbard; it was the Sword of Chiengmai.

When the King returned to Bangkok the Prince would be at the foot of the stairs and the King would hand him back the sword. The symbolism of these exchanges was vivid and touching and undoubtedly gratifying to those in Chiengmai who still believed Chiengmai was unique among the King's lands.

I believe it was in 1972 that Chao Rachabut died. I know I took a delegation of representatives of all the resident American military units and civilian organizations to the bathing ceremony for the Prince in his house in Chiengmai.

When next the King visited, the Prince's widow delivered the sword to the King. Several weeks later, when the King left, he handed the sword not to a member of the House of Chiengmai, but to his own appointed governor. Whatever power and autonomy the sword embodied was now in the firm hands of the Thai bureaucracy.

There was one final gesture of respect several months later. Astrologers at the palace in Bangkok had determined the propitious day for Chao Rachabut's cremation. On that day, the Crown Prince arrived with the sacred fire. The Thai government had organized a large and elaborate parade through the town with the large ceramic jar containing the Prince's body atop a brilliantly caparisoned elephant. And members of the 7th Regimental Combat Team from Camp Kawila dressed in ancient military uniforms led the procession to the funeral pyre. The Crown Prince lit the pyre with the sacred fire and the last prince of Chiengmai disappeared into history on smoke and sparks.

Consul James M. Montgomery (1971-1974)

ทุกปีในวันเฉลิมพระชนมพรรษาของในหลวง กลุ่มชมรมขี่จักรยานวันอาทิตย์ จะจัดโครงการขี่จักรยานขึ้นดอยสุเทพ เนื่องจากสมาชิกของชมรมนี้เป็นพวกรากหญ้าจริงๆ เป็นการรวมตัวกันโดยไม่มีการแบ่งลำดับชั้น มีแต่ผู้นำเป็นอาสาสมัครไทย การจัดการเรื่องต่างๆจึงเรียบง่าย ทั้งหมดที่เราต้องทำ คือ แค่ปรากฏกายเท่านั้น เรารวมตัวกันที่ประตูท่าแพ เพื่อรับเสื้อเชิ้ตของชมรม (สีน้ำเงินเป็นสีของปี พ.ศ.2548) และรับขนมรองท้องมื้อเช้าพอประทังไปก่อน จนกว่าเราจะได้อาหารกลางวันที่มาจากน้ำพักน้ำแรงและลำแข้ง เมื่อเราขี่จักรยานขึ้นไปถึงยอดภูเขา ลักษณะพิเศษของสมาชิกชมรมนี้ที่เดวิด และดิฉัน ต่างเห็นว่ามีเสน่ห์น่าทึ่งมากก็คือ นอกเหนือจากข้อเท็จจริงที่ว่ามีขนมไว้บริการเสมอๆ เมื่อสมาชิกต้องการแล้ว ก็จะเป็นความหลากหลายของวัย อายุ และความสามารถของสมาชิกที่มาร่วมกิจกรรม แม้ว่าการขี่จักรยานขึ้นดอยสุเทพประจำปีจะดึงดูดนักขี่จักรยานที่แกร่งและชอบการแข่งขัน ซึ่งหมายถึงทั้งฝรั่งและคนไทย แต่ก็ไม่ได้มีการตราหน้าใครว่าไม่แกร่ง และไม่เป็นคู่แข่งที่น่าหวาดหวั่น ในปีแรก (พ.ศ.2547) ดิฉันเลิกล้มความตั้งใจที่จะไปต่อจนถึงที่หมาย ทิ้งระยะทาง 2 ใน 3 ที่เหลือ และยอมขึ้นรถบรรทุกที่เป็นสายตรวจ ที่คอยอนุเคราะห์พวกที่ต้องการความช่วยเหลือ ความสำเร็จของเดวิดในปีนั้น ทำให้ดิฉันมุ่งมั่นที่จะต้องไปให้ถึงยอดดอย ด้วยพาหนะ 2 ล้อของดิฉันเองในครั้งต่อไป ซึ่งดิฉันก็ทำได้สำเร็จ ช้าและมั่นคง หยุดพักบ่อยหน่อย แต่ดิฉันก็ไปถึงจุดหมายทันเวลาอาหารกลางวัน และได้รับการตบไหล่เบาๆ จากหลายๆ คน เราคิดถึงชมรมขี่จักรยานวันอาทิตย์มากค่ะ !

อาจารย์วิถี , บี แคมป์, และตัวแทนจากหมู่บ้าน สนทนากันถึงการบูรณะปฏิสังขรณ์วัดบ้านก่อ
ซึ่งได้รับการสนับสนุนโครงการโดยกองทุนเอกอัครราชทูต เพื่อการอนุรักษ์ทางวัฒนธรรม

“สิ่งที่ทำให้ภาคเหนือของประเทศไทยสุดพิเศษก็คือ
ความอบอุ่นของผู้คน
ภูมิประเทศที่สวยงามตามธรรมชาติ
ความสง่างามของวัฒนธรรมล้านนา
และรสชาติ และกลิ่นหอมของอาหารที่ลืมไม่ลง”

กงสุลใหญ่ไมเคิล มอร์โรว์ (พ.ศ.2550-2553)

นักการทูตอเมริกันผู้โชคดีที่สุดเท่านั้นที่จะได้มาปฏิบัติหน้าที่ที่เชียงใหม่ ซึ่งถือเป็นประสบการณ์ที่มิอาจจะลืมได้ สิ่งที่ทำให้ภาคเหนือของประเทศไทยสุดพิเศษก็คือ ความอบอุ่นของผู้คน ภูมิประเทศที่สวยงามตามธรรมชาติ ความสง่างามของวัฒนธรรมล้านนา และรสชาติ และกลิ่นหอมของอาหารที่ลืมไม่ลง ชาวต่างชาติคนใดก็ตามที่ใช้เวลาอยู่ที่นี่ และมีโอกาสรู้จักภูมิประเทศ และผู้คนในท้องถิ่นนี้จะกลายเป็น “คนเชียงใหม่” ไปตลอดชีวิต สถานกงสุลใหญ่ที่นี่ -- ขณะนี้อายุครบ 60 ปี -- คือองค์กรที่ขับเคลื่อนปฏิบัติการอย่างคล่องตัวว่องไวกระฉับกระเฉง ในอันที่จะทำให้รับประกันได้ว่าสายใยเชื่อมโยงอเมริกากับสถานที่พิเศษแห่งนี้ ยังคงกระชับแข็งแกร่งมั่นคง ผมยินดีที่ได้มีโอกาสทำงานเพื่อให้บรรลุจุดประสงค์นั้น

-- ไมเคิล มอร์โรว์

โปรดอย่าได้มองข้ามความสำคัญของการทูตภาคการทำครัว โดยเฉพาะในประเทศไทยซึ่งช่ำชองจัดเจนไปด้วยประสบการณ์ด้านอาหาร ผมได้รับเชิญจากนายกเทศมนตรีให้ไปเป็น "พ่อครัวกิตติมศักดิ์" ในงานเทศกาลลำไยประจำปี พ.ศ.2550 ตอนนั้นผมเพิ่งเดินทางมาถึงเชียงใหม่ ฉะนั้นนี่คือโอกาสทองที่จะแสดงฝีมือให้ชาวเชียงใหม่เห็นกันว่า สถานกงสุลสหรัฐฯเอาจริงเอาจังเรื่องเกี่ยวกับวัฒนธรรมด้านอาหารของภาคเหนือ คุณบัว น้องและแดง ซึ่งเป็นทีมงานจากบ้านพักของกงสุลใหญ่ เป็นผู้ทำงานส่วนที่ยากๆ เพื่อทำน้ำสลัดลำไยที่อร่อยมาก หากแต่เป็นผมที่เป็นผู้ได้รับเครดิตและคำชม และเป็นผู้ที่สื่อมวลชนให้ความสนใจ มันเป็นกิจกรรมที่สนุกมาก และให้ผลที่สำคัญที่เป็นการจุดประกายความสัมพันธ์ใกล้ชิดระหว่างนายกเทศมนตรีกับผม และต่อมาก็นำไปสู่ความร่วมมือกันในเรื่องอื่นๆอีกหลายเรื่อง ระหว่างสถานกงสุลและสำนักงานเทศบาล

ประธานาธิบดี และ มิสซิสจิมมี่ คาร์เตอร์เป็นดาวเด่นของการแสดงในโครงการที่อยู่อาศัยเพื่อมนุษยชาติประจำปี พ.ศ. 2552 ที่ดึงดูดอาสาสมัครจากทั่วโลกมาช่วยกันสร้างชุมชนที่ประกอบไปด้วยบ้าน 82 หลัง ให้กับคนยากไร้ด้อยโอกาสในเขตไม่ไกลจากตัวเมืองเชียงใหม่ – ตัวเลข 82 ได้รับคัดเลือกมาครั้งนี้เพื่อเป็นการเฉลิมฉลองในวโรกาสที่ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงมีพระชนม์มายุครบ 82 พรรษา ชุมชนชาวกงสุลได้ให้ความช่วยเหลืออย่างมากในงานครั้งนี้ ซึ่งเป็นสุดยอดของประสบการณ์ที่มีค่าและสนุก ขอบคุณในความโชคดีที่เรามีข้อได้เปรียบตรงที่มีทีมงานช่างที่เก่งมากจากสถานกงสุลหลายคนมาช่วยเราสร้างบ้านตลอด 5 วัน บ้านที่กงสุลสร้างเป็นหลังแรกที่สร้างเสร็จก่อนหลังอื่นและได้รับการยกย่องสูงจากผู้ควบคุมคุณภาพของบ้านที่ถูกสร้าง ว่าเป็นสิ่งก่อสร้างที่มั่นคงแข็งแรง ตลอดสัปดาห์ที่พวกเราลงแรงด้วยหยาดเหงื่อท่ามกลางกลางแดดจ้าที่อุณหภูมิ 90°F แต่ไม่มีใครถอยเลย เพราะทุกครั้งที่เราแอบมองดูบ้านที่ครอบครัวคาร์เตอร์กำลังสร้างอยู่ (โดยได้รับความช่วยเหลือจากท่านเอกอัครราชทูตจอห์น) ภาพที่เราได้เห็นคือ จิมมี่ในวัย 85 ปี กำลังก้มๆเงยๆก่ออิฐบล็อคอันแล้วอันเล่าพร้อมยาซีเมนต์ลงไป

“ประเทศไทย เป็นประเทศที่มีเสน่ห์น่าหลงใหล – และสำคัญ -- สำหรับสหรัฐฯ”

กงสุลใหญ่ ซูซาน เอ็น. สตีเวนสัน (พ.ศ. 2553 – ปัจจุบัน)

ทันทีที่ตำแหน่งงานที่ดิฉันจะมารับที่เชียงใหม่ได้รับการประกาศเป็นทางการ อดีตกงสุลใหญ่ทั้งหลายต่างก็ทยอยกันติดต่อมาหาดิฉันและบอกดิฉันว่าพวกเขารักงานในตำแหน่งนี้มากแค่ไหน ประเทศไทยเป็นประเทศที่มีเสน่ห์น่าหลงใหล – และสำคัญ – สำหรับสหรัฐฯ ดังนั้นพวกเราหลายคนจึงกลับมาทำงานที่ประเทศไทยเป็นรอบที่ 2 และรอบที่ 3 คนอเมริกันหลายคนเลือกที่จะมีชีวิตหลังเกษียณที่นี่ ในขณะที่มีคนอเมริกันอีกเป็นพัน ๆ คนที่พำนักอยู่ในเขตพื้นที่ (ภาคเหนือ) ของสถานกงสุลของเรา ดิฉันรู้สึกถึงสิทธิพิเศษที่ได้เป็นตัวแทนของรัฐบาลสหรัฐฯ ในประเทศไทย ในเวลาที่น่าสนใจทั้งทางด้านการเมือง และเศรษฐกิจ และดิฉันก็จะทำหน้าที่นี้ให้ดีที่สุด ให้สมกับตัวอย่างที่ดี ๆ ที่อดีตกงสุลใหญ่รุ่นก่อน ๆ ได้ทำไว้

-ซูซาน สตีเวนสัน

60th ANNIVERSARY OF THE U.S. CONSULATE GENERAL, CHIANG MAI

การได้เป็นตัวแทนของประเทศสหรัฐฯ ในต่างแดนหมายถึงทุกอย่างที่เกี่ยวกับการแลกเปลี่ยนและสื่อสารทางวัฒนธรรม และดิฉันคิดว่าภาพนี้อธิบาย (สิ่งนี้) ได้ชัดเจน ในเดือนกันยายน พ.ศ. 2553 เพียงไม่กี่สัปดาห์หลังจากที่ดิฉันมาถึงเชียงใหม่ ดิฉันได้เป็นตัวแทนท่านเอกอัครราชทูตสหรัฐฯ ในพิธีส่งมอบเช็คที่เป็นเงินทุนสนับสนุนการอนุรักษ์วัฒนธรรมชนเผ่าอาข่า ภายใต้โครงการกองทุนเอกอัครราชทูต เพื่อสนับสนุนการอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรม และเพราะดิฉันเป็นสัญลักษณ์ของการสนับสนุนของคนอเมริกันที่มอบให้เพื่อการอนุรักษ์วัฒนธรรมของเธอ หญิงชรา ชนเผ่าอาข่าจากบ้านดอยช้างผู้นี้ จึงได้มากุมมือดิฉันไว้ และได้ขอบคุณดิฉันที่ช่วยอนุรักษ์วิถีชีวิตชนเผ่าของเธอ มันเป็นประสบการณ์ที่อ่อนน้อมถ่อมตนและน่าเคารพ ซึ่งดูเหมือนจะเป็นการตอกย้ำไปยิ่งกว่านั้นสียอีก เพราะดิฉันก็สวมเสื้อแจคเก็ตของชนเผ่าอาข่าด้วย

ประสบการณ์ที่จะอยู่ในความทรงจำของดิฉันได้มากที่สุดเท่าที่ผ่านมา คงจะเป็นการที่สถานกงสุลสหรัฐฯ ได้มีส่วนร่วมในขบวนพาเหรดของงานลอยกระทงในเดือนพฤศจิกายน 2553 เราออกแบบกระทงของเราในลักษณะที่เน้นแนวความคิดเรื่องการครบรอบ 60 ปี ของสถานกงสุล โดยมีเจ้าหน้าที่และพนักงานรวม 40 คน ทั้งคนไทยและคนอเมริกันและสมาชิกครอบครัว ร่วมอยู่ในขบวนด้วย ดิฉันนั่งในกระทงพร้อมกับสามีและลูกอีก 2 คนโดยมีลูกสาวของแอมเบอร์ เฟอร์รี่ร่วมด้วย ในขณะที่ลูกสาวคนโตของเรา นั่งรถเปิดประทุนสีแดงนำหน้าขบวนกระทงของเราอีกทีหนึ่ง ความตื่นเต้นจากการที่ได้เห็นทุกคนในชุดล้านนาไทยที่สวยสดงดงาม และการได้รับการต้อนรับอย่างกระตือรือร้นจากฝูงชน ทำให้รู้สึกคุ้มค่าความเหนื่อยยากและความลำบากก่อนหน้านี้ -- และด้วยความหวังว่า เราได้แสดงให้ชาวเหนือได้เห็นว่าเราเป็นส่วนหนึ่งของชุมชนนี้ ภาพนี้แสดงให้เห็นว่าขบวนของเรากำลังเคลื่อนตัวผ่านด้านหน้าประตูใต้ของสถานกงสุล

Special Message
from
Consul James M. Montgomery (1971-1974)

The Sword at the Airport

I remember the day when the final vestiges of Chiengmai as a kingdom separate from Thailand flickered out. It happened at the airport.

For all practical purposes Chiengmai had been part of the Kingdom of Thailand for several hundred years. From the late 18th century until 1933 it was a dominion under Thai suzerainty but ruled by its own royal house. In 1933 Chiengmai became a province of Thailand, but its royal house remained.

Indeed when we arrived in 1971, the house of Chiengmai was still with us, headed by an hereditary prince, the aged Chao Rajabut. And, in his public relations with the prince, the King of Thailand paid respect to the idea that Chiengmai still retained a bit of its historical identity… (Next Page)

… Those of us in Chiengmai's consular corps got to see this respect on display at the airport whenever the King of Thailand visited Chiengmai since we were expected to greet the King on these visits. (The corps was modest then, consisting of the Burmese Consul General and me. We were later joined by a British Consul.) We were always there well ahead of His Majesty's arrival and so got a good view of the plane-side ceremony. By the time the stairs were in place, Chao Rachabut's wife had pushed him in his wheel chair to the foot of the stairs, where he was the first Chiengmai resident to greet the King. As part of his greeting the Prince would give the King a large sword enclosed in a chased silver scabbard; it was the Sword of Chiengmai.

When the King returned to Bangkok the Prince would be at the foot of the stairs and the King would hand him back the sword. The symbolism of these exchanges was vivid and touching and undoubtedly gratifying to those in Chiengmai who still believed Chiengmai was unique among the King's lands.

I believe it was in 1972 that Chao Rachabut died. I know I took a delegation of representatives of all the resident American military units and civilian organizations to the bathing ceremony for the Prince in his house in Chiengmai.

When next the King visited, the Prince's widow delivered the sword to the King. Several weeks later, when the King left, he handed the sword not to a member of the House of Chiengmai, but to his own appointed governor. Whatever power and autonomy the sword embodied was now in the firm hands of the Thai bureaucracy.

There was one final gesture of respect several months later. Astrologers at the palace in Bangkok had determined the propitious day for Chao Rachabut's cremation. On that day, the Crown Prince arrived with the sacred fire. The Thai government had organized a large and elaborate parade through the town with the large ceramic jar containing the Prince's body atop a brilliantly caparisoned elephant. And members of the 7th Regimental Combat Team from Camp Kawila dressed in ancient military uniforms led the procession to the funeral pyre. The Crown Prince lit the pyre with the sacred fire and the last prince of Chiengmai disappeared into history on smoke and sparks.

Consul James M. Montgomery (1971-1974)

60 years of American threads woven closely into the Lanna fabric.

http://chiangmai.usconsulate.gov